

Sygnatura akt VI Ka 1544/19

Warszawa, dnia 9 listopada 2021 r.

1

2WYROK

2.1 W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

3 Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Anna Zawadka

Sędzia: SO Jacek Matusik

SO Remigiusz Pawłowski

protokolant: protokolant sądowy Paulina Smoderek

4 przy udziale prokuratora Iwony Zielińskiej

5 po rozpoznaniu dnia 9 listopada 2021 r. w W.

6 sprawy

7 H. S. (1) syna B. i Z., urodzonego (...) w W.

8 oskarżonego o przestępstwa z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, art. 18 § 3 kk w zw. z art. 297 § 1 kk, art. 286 § 1 kk w zb. z art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, art. 18 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk;

9 Ł. R. syna J. i U., urodzonego (...) w W.

10 oskarżonego o przestępstwa z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk, art. 18 § 3 kk w zw. z art. 297 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk, art. 18 § 3 kk w zw. z art. 297 § 1 kk;

11 na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych

12 od wyroku Sądu Rejonowego w Wołominie

13 z dnia 20 marca 2019 r. sygn. akt V K 697/15

1. zmienia zaskarżony wyrok w odniesieniu do oskarżonego H. S. (1) w ten sposób, że w pkt. 25 wyroku kwotę kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonemu przed Sądem Rejonowym w Wołominie zasądzoną od Skarbu Państwa na rzecz adw. R. K. podwyższa do kwoty 3719,52 złotych (trzy tysiące siedemset dziewiętnaście zł pięćdziesiąt dwa gr); w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

2. zaskarżony wyrok w odniesieniu do oskarżonego Ł. R. utrzymuje w mocy;

3. zasądza od Skarbu Państwa-Sądu Rejonowego w Wołominie na rzecz adw. R. K. kwotę 619,92 zł obejmującą wynagrodzenie za obronę z urzędu w instancji odwoławczej oraz podatek VAT;

4. zwalnia oskarżonych od kosztów sądowych w postępowaniu odwoławczym, obciążając wydatkami Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 1544/19	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Legionowie z dnia 25 września 2018r. sygn. akt II K 602/17			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			

# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty			

wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	

#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka				
#	art. 439 k.p.k.				
#	brak zarzutów				
0.11.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	Zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
0.12.1. Ustalenie faktów					
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

1.		H. S. (1)	Oskarżony figuruje w kartotece karnej Krajowego Rejestru Karnego, jest osobą wielokrotnie karaną za przestępstwa przeciwko mieniu;	Informacja z KRK	1413-1415
2.		Ł. R.	Oskarżony figuruje w kartotece karnej Krajowego Rejestru Karnego, ale w czasie zdarzeń był osobą niekaraną;	Informacja z KRK	1417
3.		H. S. (1)	Oskarżony pracował do lipca 2020r. jako kierowca międzynarodowy, zwolnił się z pracy i wyjechał za granicę w celach zarobkowych jako pracownik budowlany, przesyła pieniądze na utrzymanie rodziny (żony i dwóch dorosłych synów), deklaruje przestrzeganie porządku prawnego, w przeszłości wielokrotnie karany,	wywiad środowiskowy	1272-1274

			utrzymywał kontakty z osobami karanymi;		
4.		Ł. R.	Oskarżony mieszka i pracuje w W., prowadzi działalność gospodarczą, obciążony zobowiązaniem alimentacyjnym na rzecz 8-letniej córki, ma na utrzymaniu 3-letniego syna z nieformalnego związku, zdrowy, w miejscu zamieszkania opinia pozytywna;	Wywiad środowiskowy	(...)-1330
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1.	Ł. R.	Ł. R. był tylko pomocnikiem H. S. (1), a jego działanie ograniczało się do wypełnienia poszczególnych zaświadczeń o zatrudnieniu;	W.-nia oskarżone-go złożone na rozprawie odwoław-czej	1424v- (...)	

0.12.2. Ocena dowodów			
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1 i 2	Informacje z KRK	dokumenty wystawione przez uprawniony podmiot tj. Krajowy Rejestr Karny – Punkt Informacyjny przy Sądzie Okręgowym; informacje są aktualne tj. wystawione w dniu 08.02.2021r.	
3 i 4	Wywiady środowiskowe	dokumenty zostały sporządzone w przepisanej prawem formie przez kuratorów do tego uprawnionych, zawierają komplet informacji zebranych przez kuratora i stanowią dowód na okoliczność właściwości i warunków	

		osobistych oskarżonych. Strony nie kwestionowały wartości merytorycznej wywiadu.	
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
	Wyjaśnienia oskarżonego Ł. R. złożone na rozprawie odwoławczej;	Depozycje oskarżonego Ł. R. są niewiarygodne, gdyż pozostają w sprzeczności z wyjaśnieniami K. S. (1) oraz zeznaniami świadka M. W., z których wynika, że rola oskarżonego nie ograniczała się do pomocnictwa poprzez wypełnienie zaświadczeń o zatrudnieniu	

		<p>stanowiących podstawę udzielenia pożyczek wskazanych w zarzutach z pkt 36-56. Z zeznań świadka i wyjaśnień współoskarżonej wynika, że oskarżony Ł. R. woził poszczególne osoby do banków, odbierał od nich pieniądze i wypłacał „umówione wynagrodzenie”, a pieniądze uzyskane z wyłudzonych w ten sposób pożyczek były dzielone pomiędzy niego i H. S. (1). Sposób działania wskazuje więc na współsprawstwo.</p>	
<p>STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
Lp.	Zarzuty w apelacji obrońcy oskarżonego Ł. R.		

1.	Obrazę przepisów	# zasadny		
2.	postępowania karnego	# częściowo zasadny		
3.	mających wpływ na treść wydanego orzeczenia, tj. art. 374 § 1 kpk, art. 6 kpk , art. 7 kpk , art. 366 § 1 kpk, art. 410 kpk polegającą na :	# niezasadny		
	a) nie wyjaśnieniu wszystkich istotnych okoliczności sprawy, poprzez zaniechanie uznania za obowiązkową obecność na rozprawie oskarżonych H. S. (1), A. K. oraz K. S. (2), którzy w postępowaniu przygotowawczym składali wyjaśnienia, a tym samym uniemożliwienie oskarżonemu Ł. R. zadawania im pytań oraz dokładnego wyjaśnienia jego roli w zarzuconych mu przestępstwach,			
	b) które to uchybienia procesowe skutkowały błędem w			

	ustaleniach faktycznych.			
Zwiężle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny				
Zarzut jest niezasadny, albowiem z dniem 1 lipca 2015 r., wobec nowej treści art. 374 § 1 k.p.k., obecność oskarżonego na rozprawie głównej przestała być z mocy prawa obowiązkowa, poza wyjątkiem wskazanym w art. 374 § 1a k.p.k., który stanowi, że w sprawach o zbrodnie obecność oskarżonego podczas czynności, o których mowa w art. 385 i art. 386, jest obowiązkowa. Wprawdzie w każdej sprawie przewodniczący lub sąd mogą uznać udział oskarżonego w rozprawie głównej za obowiązkowy				

(art. 374 § 1 k.p.k.), ale dla przyjęcia obligatoryjnej obecności oskarżonego konieczne jest tu wydanie stosownej decyzji procesowej przez przewodniczącego lub sąd w formie zarządzenia przewodniczącego albo postanowienia sądu, przesądzające o obowiązkowym charakterze udziału oskarżonego w rozprawie głównej. Zobowiązanie oskarżonego do obecności na rozprawie głównej na podstawie decyzji organu procesowego może nastąpić tylko w określonym zakresie, co wymaga wskazania czynności, w których udział oskarżonego jest obowiązkowy. Ponadto, zastosowanie wyjątku od zasady nieobowiązkowego stawiennictwa

oskarżonego na rozprawę główną prowadzi do wniosku, że decyzja w tym przedmiocie nie może być dowolna, ale przemawiać za nią powinny szczególne okoliczności konkretnej sprawy (vide postanowienie SN z dnia 9 grudnia 2020r. V KK 469/20).

W ocenie Sądu odwoławczego w niniejszej sprawie sąd zasadnie uznał, iż obecność oskarżonych na rozprawie nie jest obowiązkowa. Zmiana normy z art. 374 k.p.k. urealnia prawo do obrony oraz stanowi rezygnację z nadmiernie paternalistycznego podejścia do oskarżonego. Co do zasady to wyłącznie sam oskarżony decyduje, czy chce wziąć udział w rozprawie osobiście lub za pośrednictwem obrońcy, czy też rezygnuje z tego prawa. W toku

postępowania
przeprowadzono
15 terminów
rozpraw, na
których
oskarżony H.
S. (1) nie
stawił się ani
razu, pomimo
prawidłowego
doręczenia
zawiadomienia o
każdym terminie
rozprawy.
Podobnie
zresztą postąpił
oskarżony Ł.
R., który stawił
się tylko na
pierwszej
rozprawie w
dniu
16.11.2016r. i
skorzystał z
prawa do
odmowy
złożenia
wyjaśnień, nie
przyznał się
do popełnienia
zarzucanych mu
przestępstw,
potwierdził
odczytane
wyjaśnienia, ale
odmówił
odpowiedzi na
pytania (k.275
tom II). Na
kolejnych
terminach
rozpraw
oskarżony Ł.
R. nie stawił
się pomimo
prawidłowego
zawiadomienia o
każdym
terminie, a
zatem

argumentacja skarżącego, iż oskarżonemu uniemożliwiono zadawanie pytań pozostałym współoskarżonym jest czysto instrumentalna. Na każdym terminie rozprawy byli obecni obrońcy obu oskarżonych i tylko na jednej rozprawie w dniu 12 kwietnia 2017r. (k.407) Sąd Rejonowy przeprowadził rozprawę pod nieobecność oskarżonego Ł. R. i jego obrońcy, ale na tym terminie przesłuchano świadków S. K., E. D. i I. O., których zeznania w żaden sposób nie obciążają oskarżonego Ł. R., a zatem nie sposób zarzucić, że Sąd Rejonowy naruszył prawo do obrony oskarżonego Ł. R., który podjął decyzję o nieuczestniczeniu w kolejnych rozprawach.

Uznanie przez sąd, że obecność oskarżonego na rozprawie głównej jest

obowiązkowa,
wymaga
wyraźnej,
odrębnej decyzji
procesowej.
Wydanie takiej
decyzji
powoduje
odejście od
zasady, że udział
oskarżonego w
rozprawie
głównej jest
jego prawem, a
nie obowiązkiem
(art. 374 §
1 zd. pierwsze
k.p.k.). Za tym
stwierdzeniem
przemawiają
względy
gwarancyjne co
do korzystania
przez
oskarżonego z
prawa do
obrony. Trzeba
bowiem
pamiętać, że
uznanie
obecności
oskarżonego za
obowiązkową, w
razie jego
nieusprawiedliwionego
niestawiennictwa
na rozprawie
głównej,
skutkować może
wydaniem
zarządzenia o
jego
natychmiastowym
zatrzymaniu i
doprowadzeniu
(art. 382 k.p.k.),
a w dalszej
kolejności także
zastosowaniem
tymczasowego

aresztowania
(art. 258 § 1 pkt 2
in fine k.p.k.).

Wbrew
argumentom
skarżącego za
wydaniem takiej
decyzji wobec
oskarżonego H.
S. (1) nie
przemawiały
żadne względy,
albowiem
oskarżony Ł. R.
pomimo
obecności na
pierwszej
rozprawie nie
sygnalizował
Sądowi, że chce
zadać
oskarżonemu H.
S. (1)
jakikolwiek
pytania.
Skarżący
zarzuca, że
zaniechanie
przez Sąd
uznania
obecności tego
oskarżonego za
obowiązkową,
pozbawiło Ł.
R. możliwości
zadania mu
pytań oraz
wyjaśnienia
faktycznej roli
w przestępstwie,
przy czym
obrońca nie
kwestionuje, że
oskarżony H.
S. (1) w
toku śledztwa
złożył bardzo
ograniczone w
treści

wyjaśnienia,
które w ogóle
nie dotyczyły
współoskarżonego
Ł. R.. Nie
sposób zdaniem
skarżącego
przewidzieć czy
na rozprawie
oskarżony H. S.
(1) skorzystałby
z prawa do
odmowy
złożenia
wyjaśnień.
Niewątpliwie nie
sposób tego
ustalić, tym
niemniej
oskarżony H. S.
(1) dobrowolnie
zrezygnował z
uczestnictwa w
rozprawach, a
zatem nie chciał
w tej sprawie
złożyć żadnych
wyjaśnień, skoro
ani razu się nie
stawił pomimo
doręczenia
wezwania na
pierwszą
rozprawę za
pośrednictwem
policji oraz
kolejnych
zawiadomień za
pośrednictwem
poczty, gdzie
odebrał
wezwanie i
kolejne
zawiadomienia
osobiście na
rozprawy w
dniach:
16.11.2016r.-
k.264,
12.04.2017r.-

k.370,
04.12.2017r. -
k.660,
29.01.2018r. -
k.745,
24.05.2018r.-
k.836,
10.09.2018r.-
k.863,
07.03.2019r. -
k.979.
Natomiast w
toku śledztwa
złożył
wyjaśnienia,
które w żaden
sposób nie
dotyczyły
współoskarżonego
Ł. R., a
na pierwszej
rozprawie w
sprawie o sygn.
akt V K 383/14,
z której została
wyłączona
niniejsza
sprawa,
oskarżony H.
S. (1) został
doprowadzony z
zakładu karnego
i skorzystał z
prawa do
odmowy
złożenia
wyjaśnień,
przyznając się
jedynie do
popelnienia 4
czynów. Zatem
teza obrony,
że wyjaśnienia
oskarżonego H.
S. (1) złożone
na rozprawie,
w jakikolwiek
sposób
pozwoliłyby na
ustalenie roli

oskarżonego Ł.
R. jako
pomocnika w
popelnionych
czynach, jest
czystą
spekulacją.

Podobnie jest
jeżeli chodzi o
oskarżonego A.
K. , który także
nie skorzystał
z prawa do
złożenia
wyjaśnień przed
Sądem, a
wyjaśnienia
które złożył w
toku śledztwa
nie obciążały w
żaden sposób
oskarżonego Ł.
R., który jest
jego kuzynem.
W toku śledztwa
A. K. wyjaśnił,
że nic nie
wie na temat
związku Ł. R.z
wyłudzeniem
pożyczek ze
(...) czy innych
banków
(k.2580-2581
akt V K 383/14).
Oskarżony A. K.
ani razu się nie
stawił pomimo
doręczenia
wezwania i
zawiadomień za
pośrednictwem
policji oraz
wielokrotnie za
pośrednictwem
poczty, gdzie
odebrał
wezwanie i
zawiadomienia

osobiście na
rozprawy w
dniach:

26.09.2016r.(k.
188),

16.11.2016r.

(załącznik
adresowy),

09.10.2017r.

(k.617),

24.05.2018r.

(k.841),

10.09.2018r.

(k.863v). Na

pozostałe
terminy rozpraw
zawiadomienia
kierowane do
oskarżonego na
aktualny adres
wracały
dwukrotnie

awizowane i
nie podjęte w
terminie, a sąd
w trybie art.
133 § 2 k.p.k.
prawkłowo

uznał je za
doręczone. Brak
zatem podstaw
do uznania,
że nieobecność
oskarżonego A.
K. na rozprawie
uniemożliwiła
oskarżonemu Ł.
R. dokładne
wyjaśnienie jego
roli w
zarzucanych
przestępstwach.

W przypadku
oskarżonej K.
S. (1), która
także ani razu
nie stawiała się
na rozprawę
główną i nie

skorzystała z
prawa do
złożenia
wyjaśnień przed
Sądem, to jej
wyjaśnienia z
postępowania
przygotowawczego
wskazują na
współsprawstwo
oskarżonego Ł.
R. w wyłudzeniu
kredytów.
Oskarżona w
toku śledztwa
wyjaśniła, że
pożyczka, którą
brała w (...)
miała być dla
Ł., któremu
przekazała
wszystkie
pieniądze. Ł.
powiedział, że
wszystkie
dokumenty
zorganizowali
razem z H..
Oskarżona
rozpoznała na
tablicach
poglądowych
oskarżonych H.
S. (1) i Ł.
R.. Wyjaśniła,
że kwotami z
pożyczek dzielili
się głównie H.
i Ł., tak
po połowie, a
osoby na które
były zaciągane
pożyczki
dostawały po
1000 zł
(k.7551-7556, k.
7601-7603 akt
V K 383/14).
Oskarżona K.
S. (1) ani

razu się nie
stawiała pomimo
doręczenia
wezwania na
pierwszą
rozprawę i
zawiadomień na
kolejne
rozprawy za
pośrednictwem
poczty, gdzie
odebrała
wezwania
osobiście na
rozprawy w
dniach:
26.09.2016r.
(k.193),
19.01.2017r.
(k.326),
30.01.2017r.
(k.354),
12.04.2017r.
(k.373),19.04.2017r.
(k.413),26.04.2017r.
(k.436),19.06.2017r.
(k.490),
04.12.2017r.
(k.661),
29.01.2018r.
(k.750),
24.05.2018r.
(k.842).

Dowód z
wyjaśnień
oskarżonej K.
S. (1), mający
stanowić
podstawę
przypisania
odpowiedzialności
karnej Ł. R.
powinien zatem
zostać
przeprowadzony
w sposób
gwarantujący
temu
oskarżonemu

prawo do
obrony, w
szczególności
zaś
poszanowania
zasady
bezpośredniości.
Wskazać jednak
należy, że
obrońca
oskarżonego Ł.
R. w toku 15
rozpraw ani razu
nie wnioskował
o uznanie
obecności
oskarżonych H.
S. (1), A. K.
i K. S. (1)
za obowiązkową,
przymusowe
doprowadzenie
tych
oskarżonych na
rozprawę i
podjęcie próby
ich
przesłuchania,
pomimo że
oskarżona K. S.
(1) w toku
postępowania
przygotowawczego
złożyła
depozycje
obciążające Ł.
R..

Skarżący
zarzuca, że Sąd
uniemożliwił w
ten sposób
zadanie pytań
współoskarżonym
przez
oskarżonego Ł.
R.. Tymczasem
oskarżony Ł. R.
także nie stawiał
się na rozprawie

i w nich nie uczestniczył pomimo odbierania zawiadomień o rozprawach w dniach:
26.09.2016r. (k.191),
19.01.2017r.,
30.01.2017r. (k.353),
12.04.2017r. (k.372),
19.04.2017r. (k.414),
26.04.2017r. (k.435),
09.10.2017r. (k.618),
10.09.2018r. (k.863v),
07.03.2019r. (k.979).
Oskarżony stawiał się tylko jeden raz na rozprawie w dniu 16.11.2016r. Nie był zainteresowany uczestnictwem w kolejnych rozprawach i dobrowolnie zrezygnował ze swojego prawa do zadawania pytań współoskarżonym i przesłuchiwanym świadkom.

Wbrew argumentom skarżącego decyzja w zakresie uznania

obecności oskarżonego na rozprawie za obowiązkową nie ma charakteru arbitralnego, ale podyktowana musi być potrzebą realizacji celów procesu karnego oraz zagwarantowaniem praw innych stron postępowania. Nie ulega żadnej wątpliwości, że realizacja prawa do obrony wymaga przeprowadzania dowodów oskarżenia bezpośrednio przed sądem. Jeżeli wyjaśnienia jednego ze współoskarżonych stają się podstawą ustaleń faktycznych w zakresie winy innego ze współoskarżonych, to wyjaśnienia takie mają charakter szczególny, nie stanowią bowiem wyłącznie sposobu realizacji prawa do obrony, ale w istocie stają się podstawą

formułowania
zarzutu i
oskarżenia innej
osoby o
popelnienie
przestępstwa.
Dowód z
wyjaśnień
jednego ze
współoskarżonych,
mający stanowić
podstawę
przypisania
odpowiedzialności
karnej innej
osobie, musi być
przeprowadzony
w sposób
gwarantujący
temu drugiemu
współoskarżonemu
prawo do
obrony, w
szczególności
zaś z
poszanowaniem
zasady
bezpośredniości.
Tym niemniej
w przypadku
oskarżonej K.
S. (1), której
wyjaśnienia ze
śledztwa
stanowią dowód
obciążający
współoskarżonego
Ł. R., to
brak przesłanek
do uznania,
że poprzestanie
na ujawnieniu
wyjaśnień tej
oskarżonej
naruszyło prawo
do obrony Ł.
R. ze względu
na przyjętą przez
tego
oskarżonego

taktykę procesową tj. dobrowolną rezygnację z udziału we wszystkich rozprawach za wyjątkiem pierwszej. W dodatku oskarżony Ł. R. i jego obrońca nie złożyli wniosku o doprowadzenie oskarżonej K. S. (1) na rozprawę i nie sygnalizowali, że mają pytania do oskarżonej. Na etapie postępowania przed Sądem Rejonowym nie ujawniła się zatem żadna szczególna okoliczność, która uzasadniłaby wydanie przez sąd decyzji o uznaniu obecności oskarżonej K. S. na rozprawie za obowiązkową.

Natomiast w sytuacji, gdy złożone w postępowaniu przygotowawczym wyjaśnienia pozostałych współoskarżonych tj. H. S. (1) i A. K., nie zawierają pomówienia w stosunku do

<p>oskarżonego Ł. R., wynikający z treści art. 374 § 1 zd. 1 k.p.k. brak obowiązku oskarżonego do udziału w rozprawie stanowi przeszkodę do uznania obecności tych oskarżonych za obowiązkową i przeprowadzenia przed sądem dowodu z ich wyjaśnień w sposób bezpośredni.</p> <p>Z powyższych względów zarzut obrońcy ma charakter instrumentalny i jest niezasadny.</p>			
<p>Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na treść wyroku polegający na niesłusznym uznaniu, iż oskarżony dopuścił się zarzuconych mu czynów.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo</p> <p>zasadny</p> <p># niezasadny</p>		
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu, za zasadny, częściowo</p>			

zasadny albo niezasadny			
Ocena materiału dowodowego przez sąd I instancji dokonana została z baczeniem na reguły z art. 4, 5, 7 k.p.k., a więc jest bezstronna i nie narusza zasady granic swobodnej oceny dowodów oraz jest zgodna z prawidłowym rozumowaniem, wskazaniami wiedzy, doświadczenia życiowego, zwłaszcza zaś nie zawiera błędów faktycznych i logicznych. Wbrew zarzutom obrońcy ujawnione dowody w postaci zeznań świadków M. W., A. P., P. D., Ł. U. oraz wyjaśnień oskarżonej K. S. (1) potwierdzają w sposób jednoznaczny, że oskarżony Ł. R. współuczestniczył w przypisanych przestępstwach (z pkt 36-56), a jego rola nie ograniczała się jedynie do			

pomocnictwa
poprzez
wypełnienie
części z
przedłożonej w
bankach
dokumentacji
stanowiącej
podstawę
udzielenia
poszczególnych
pożyczek dla Ł.
U. (czyn 36), E.
N. (czyn 37) , M.
G. (czyn 39) , P.
D. (czyn 41) , D.
M. (czyn 42) ,
Z. S. (czyn 44),
S. B. (czyn 45),
J. P. (czyn 46)
i K. G. (1)
(czyn 56), gdyż
oskarżony pełnił
rolę
nieformalnego
pośrednika w
oddziale (...)
w W. i
przyprowadzał
klientów razem z
H. S. (1).

Wbrew
argumentom
obrońcy
zeznania
wskazanych
wyżej świadków,
wyjaśnienia K.
S. (1) oraz
opinii biegłych z
zakresu badania
dokumentów i
pisma ręcznego
wskazują w
sposób
jednoznaczny na
współdziałanie Ł.
R. w popełnieniu
przestępstw

zarzuconych mu w pkt 36-56. Oskarżony Ł. R. nie tylko wypełnił część zaświadczeń o zatrudnieniu i zarobkach, które służyły do wyłudzenia pożyczek z banków, ale także woził poszczególne osoby do banków, odbierał od nich pieniądze i wypłacał „umówione wynagrodzenie”, a pieniądze uzyskane z wyłudzonych kredytów były dzielone pomiędzy niego i H. S. (1). W przestępczy proceder była nawet zaangażowana żona Ł. P. L., która wypisywała niektóre zaświadczenia, co potwierdziły opinie biegłych z zakresu badania dokumentów i pisma ręcznego.

Z zeznań **świadka M. W.** początkowo doradcy finansowego, a następnie kierownika

oddziału (...) w W.- wynika, że H. S. (1) i Ł. R. byli nieformalnymi współpracownikami (...) oddział w W. , pośredniczyli w pozyskiwaniu klientów, chociaż nie mieli formalnie podpisanej umowy o współpracy ze (...). Ich rola miała polegać na nakłanianiu osób, które były zainteresowane uzyskaniem pożyczki czy kredytu, do tego aby starali się o ich uzyskanie właśnie w tym oddziale (...), gdyż kierownik regionalny lub dyrektor regionu naciskali na niego aby każdego dnia był wypłacony kredyt. Od tego był uzależniony przychód oddziału i premia dla pracowników (k.363-367). Jak wynika z zeznań pozostałych wyżej wskazanych osób, oskarżeni wyszukiwali razem z K. S. (1) i A. K. osoby zazwyczaj

bezrobotne, uzależnione od alkoholu oraz w trudnej sytuacji materialnej, które za „niewielką opłatą” zgadzały się na zaciągnięcie na swoje nazwisko pożyczki i przekazanie pieniędzy oskarżonym.

Przy czym te osoby były zapewniane, że pożyczki będą spłacane przez H. S. (1) i Ł. R.. Faktycznie na początku pierwsze raty były regulowane najczęściej przez H. S. (1), który jak wynika z zeznań świadka A. P., wpłat dokonywał jednocześnie na rzecz zadłużenia kilku klientów. Następnie jednak wszelkie wpłaty na poczet tych pożyczek ustawały.

Sąd Rejonowy zasadnie ustalił, że tylko w zakresie czynów z pkt 57-59 aktu oskarżenia działanie oskarżonego Ł. R. sprowadzało się do udzielenia

pomocy
wskazanym w
tych zarzutach
sprawcom
wyłudzeń
pożyczek
poprzez
wypełnienie
treścią druków
zaświadczeń o
zatrudnieniu
oraz
podrobieniu
podpisu J. R.
na jednym z
zaświadczeń
(czyn z pkt 57).

Kontrola
instancyjna
zaskarżonego
wyroku
potwierdza, że
Sąd I instancji w
sposób
prawidłowy
ustalił stan
faktyczny w
niniejszej
sprawie, zaś
zgromadzone
dowody ocenił
zgodnie ze
wskazaniami
wiedzy i
doświadczenia
życiowego.
Zarzut błędu
w ustaleniach
faktycznych
przyjętych za
podstawę
orzeczenia
okazał się
niezasadny.

--	--

<p>Rażącą niewspółmierność kary wyrażającą się w wymierzeniu oskarżonemu Ł. R. kary łącznej 4 lat pozbawienia wolności oraz grzywny w wysokości 400 stawek po 30 zł każda podczas gdy właściwości i warunki osobiste oskarżonego, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa, jak również przyznanie się oskarżonego do popełnienia przestępstwa uzasadniają wymierzenie kary bezwzględnej pozbawienia wolności w o wiele niższym wymiarze.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu, za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do kwestionowania wymiaru kar</p>			

jednostkowych
oraz kary łącznej
4 lat
pozbawienia
wolności i kary
grzywny w
wymiarze 400
stawek
dziennych po 30
złotych,
orzeczonej
wobec Ł. R.
za przestępstwo
przypisane w
pkt 6-9 wyroku,
która nie jest
rażąco
niewspółmiernie
surowa. Byłaby
taka dopiero
wówczas gdyby
w odczuciu
społecznym była
karą
niesprawiedliwą,
a takiej oceny
nie sposób
wyprowadzić w
realiach
niniejszej
sprawy. W
odniesieniu do
wszystkich
przypisanych
czynów nie
można
zapominać, że
przestępstwa te
nie miały
charakteru
incydentalnego
zdarzenia, lecz
powtarzających
się
wielokrotnych
zachowań na
przeźreni
zaledwie kilku
miesiący, które
były

przemysłane, realizowane z premedytacją i według ustalonego planu. Kara ta uwzględnia zatem znaczny stopień winy i społecznej szkodliwości czynów, który jest znaczny z uwagi na rozmiar wyrządzonej szkody w kwocie 487 200,00 złotych. Wymierzenie tej kary poprzedzone zostało, ze strony Sądu pierwszej instancji, właściwą oceną i uwzględnieniem wszystkich okoliczności mających wpływ na jej intensywność. Przekonuje o tym argumentacja przytoczona - na ten temat - w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia, którą należało uznać za trafną. Sąd też Sąd Okręgowy w zupełności podziela rozważania Sądu meriti, że kara orzeczona za

czyny
przypisane w
pkt 6-9 wyroku
uwzględnia
wszystkie
dyrektywy
wymiaru kary
wskazane w art.
53 k.k. Jest więc
karą adekwatną
i sprawiedliwą,
czyli karą, która
bilansuje
okoliczność
łagodzącą taką
jak wcześniejsza
niekaralność
(jedyne wyrok
skazujący został
wydany po
popelnieniu
przypisanych
czynów) oraz
obciążającą, tj.
znaczny stopień
społecznej
szkodliwości
czynów. Suma
zatem tych
wszystkich
okoliczności
słusznie
doprowadziła
Sąd Rejonowy
do uznania, iż
kary
jednostkowe
wymierzone
zaskarżonym
wyrokiem oraz
kara łączna 4
lat pozbawienia
wolności i 400
stawek
dziennych
grzywny przy
ustaleniu
wysokości jednej
stawki na kwotę
30 zł, jest

karą zasłużoną,
stanowiącą
prawidłową
reakcję prawno-
karną za
popelnione
przez niego
przestępstwa.

Nie ma racji
obrońca
podnosząc, że
sąd I instancji
podczas
ustalania
wymiaru kary
skupił się
wyłącznie na
okolicznościach
przemawiających
na niekorzyść
oskarżonego, a
pomiął
okoliczności
łagodzące takie
jak np.
dotychczasowa
niekaralność
oraz sytuację
rodzinną
oskarżonego, w
szczególności
posiadanie na
utrzymaniu
dziecka, którym
się opiekuje.
W ocenie Sądu
Okręgowego
okoliczności
podniesione
przez obrońcę
tj. niekaralność
oskarżonego
oraz jego
właściwości i
warunki
osobiste zostały
uwzględnione
przy wymiarze
kary. Trudno

uznać, że posiadanie dziecka na utrzymaniu jest szczególną okolicznością łagodzącą, która powinna wpływać na złagodzenie wymiaru kary pozbawienia wolności w sytuacji gdy sytuacja rodzinna oskarżonego nie zasługuje na szczególne potraktowanie. Wskazać należy, że oskarżony Ł. R. był także tymczasowo aresztowany do sprawy prowadzonej w Sądzie Okręgowym w Warszawie sygn. akt XVIII K 274/20 (k.1232) oraz na mocy postanowienia Sądu Rejonowego Łódź Śródmieście Sygn. akt IV Kp 316/19 (k.1271). Sposób zachowania oskarżonego po popełnieniu przestępstwa nie wskazuje zatem na pozytywną prognozę kryminologiczną.

Nie ma również racji obrońca, że okolicznością łagodzącą jest przyznanie się do winy, albowiem oskarżony Ł. R. na żadnym etapie postępowania nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów (k.275).

Powyżej wskazane okoliczności nie pozwalają na stwierdzenie, iż właściwości i warunki osobiste oskarżonego Ł. R., jego sposób życia, uzasadniają orzeczenie kary pozbawienia wolności w niższym wymiarze. Opisany w zarzutach sposób popełnienia przypisanych przestępstw, wskazuje na przyjęty przez oskarżonego sposób zarobkowania i stałe źródło utrzymania w czasie popełniania tych występów.

Natomiast jako okoliczność obciążającą Sąd zasadnie potraktował motywację oskarżonego, który kierował się chęcią osiągnięcia łatwego zysku kosztem osób nieporadnych życiowo, często nie rozumiejących jakie będą skutki podpisania umowy pożyczki, której kwota przekracza ich możliwości majątkowe i zarobkowe.

Wbrew argumentom obrońcy sytuacja rodzinna oskarżonego nie ma wpływu na obniżenie stopnia społecznej szkodliwości jego czynów i wymiar kary. Oskarżony w chwili czynu powinien przewidywać, że popełnienie tyłu przestępstw może spowodować wymierzenie dotkliwej kary pozbawienia wolności, której

odbywanie będzie miało negatywne skutki dla jego rodziny. Są to normalne konsekwencje związane z karą, które oskarżony mógł i powinien przewidywać już w chwili czynów.

Za orzeczeniem kary łagodniejszej nie przemawia duża wartość wyłudzonych pożyczek, które pomimo upływu 11 lat od zdarzenia nadal nie zostały zwrócone. W związku z powyższym bezwzględna kara łączna 4 lat pozbawienia wolności oraz kara grzywny 12 000 zł orzeczone przez Sąd Rejonowy jest w pełni uzasadniona. W ten sposób ukształtowana kara stanowić będzie odpowiednią przestrożę dla oskarżonego, odstrasząc go od powrotu na drogę przestępstwa w przyszłości, a jednocześnie

będzie karą
sprawiedliwą w
odczuciu całego
społeczeństwa,
które potępia
tego typu
zachowania.
Niewątpliwie w
przypadku
oskarżonego aby
kara odniosła
swoj cel
prewencyjny i
wychowawczy,
musi być
dolegliwa.

Wbrew temu co
twierdzi
obrońca,
orzeczona kara
uwzględnia
dyrektywy
wskazane w art.
53 k.k. i Sąd
Okręgowy nie
znalazł podstaw,
aby uznać, że
stanowi ona
dolegliwość
niewspółmierną
do popełnionych
przez
oskarżonego
czynów.
Dokonując
wyboru kary
określonego
rodzaju sąd
musi mieć w
polu widzenia
kształtowanie
świadomości
prawnej
społeczeństwa, a
zatem względy
prewencji
ogólnej oraz
względy
wychowawcze

<p>jakie kara ma osiągnąć wobec sprawcy.</p> <p>Kontrola instancyjna zaskarżonego orzeczenia nie wykazała zatem, aby istniała potrzeba zmiany wyroku w zakresie kary pozbawienia wolności.</p> <p>Z powyższych względów zarzut jest niezasadny.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>O uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.</p> <p>Na rozprawie odwoławczej obrońca zmodyfikował wniosek i wnosił o przyjęcie konstrukcji czynu ciągłego pomocnictwa do wyłudzenia pożyczek w zakresie czynów opisanych w pkt 36-56 oraz 58-59, a w konsekwencji w związku z treścią</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

<p>art. 294 kk o uchylenie wyroku w tej części i przekazanie sprawy do rozpoznania Sądowi Okręgowemu, jako właściwemu rzeczowo. Natomiast w zakresie czynu z pkt 57 wnosił o zmianę wyroku poprzez warunkowe zawieszenie wykonania kary.</p> <p>Złożył też alternatywny wniosek o złagodzenie kar jednostkowych i kary łącznej pozbawienia wolności.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Brak podstaw do uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania, gdyż nie jest konieczne przeprowadzenie na nowo</p>			

przewodu w całości, jak również nie zaistniała żadna z przesłanek wymienionych w art. 439 § 1 kpk, art. 454 kpk oraz art. 440 kpk.

Wniosek o zakwalifikowanie wszystkich przypisanych czynów (z wyjątkiem czynu z pkt 57) jako czynu ciągłego pomocnictwa do wyłudzenia pożyczek, jest niezasadny. Nie spełnia kryteriów czynu ciągłego wypadek, gdy poszczególne zachowania sprawcy nie zostały objęte jednym, z góry powziętym zamiarem, lecz zostały zrealizowane z identycznym zamiarem, takim samym w odniesieniu do każdego z nich, lecz nieistniejącym z góry, a pojawiającym się sukcesywnie przy podejmowaniu każdego kolejnego zachowania

(por. M. Dąbrowska-Kardas, P. Kardas, Czyn..., s. 42; wyrok SN z dnia 26 marca 1999 r., IV KKN 28/99). Instytucja czynu ciągłego znajduje zastosowanie jedynie w odniesieniu do tych typów czynu zabronionego, w których znamię czynnościowe ujęte zostało w ten sposób, że jego wypełnienie możliwe jest jednym zachowaniem, nie znajduje natomiast zastosowania do przestępstw popełnianych powtarzającymi się zachowaniami. Wskazać należy, że według relacji osób zaangażowanych w przestępny proceder wynika, że obaj oskarżeni sukcesywnie szukali osób zainteresowanych otrzymaniem wynagrodzenia w zamian za udostępnienie swoich danych osobowych do

zaciągnięcia
pożyczek w
bankach.
Natomiast
zgromadzone
dowody, a nawet
wyjaśnienia
złożone przez
oskarżonego Ł.
R. na rozprawie
odwoławczej, nie
pozwalają na
ustalenie
jednego zamiaru
powziętego w
chwili
popelnienia
pierwszego z
czynów
składającego się
na ciąg
przestępstw.

Z góry powzięty
zamiar oznacza
zamiar, który
już w chwili
jego powzięcia
odnosi się do
indywidualizowanych,
przynajmniej w
ogólnych
zarysach,
zachowań oraz
obejmuje
wszystkie te
zachowania,
które składają
się na czyn
ciągły. Nie może
wchodzić w grę
zamiar ogólny,
ani tzw. zamiar
odnawialny, taki
jak w tej sprawie.
Tymczasem Ł.
R. nie mógł
objąć wszystkich
swoich działań
jednym z góry

powziętym zamiarem, skoro pożyczkobiorcy byli szukani sukcesywnie przez cały okres objęty zarzutem, co potwierdzają wyjaśnienia K. S. (1) i zeznania świadków P. C. i W. K. (1). Działania obu oskarżonych były podejmowane ad hoc w miarę pozyskiwania danych osobowych poszczególnych kredytobiorców.

Wniosek o zakwalifikowanie czynów opisanych w pkt 36-56 jako pomocnictwa do oszustwa kredytowego tj. z art. 18 § 3 kk w zb. z art. 297 § 1 k.k. jest niezasadny, albowiem działanie oskarżonego Ł. R. nie polegało jedynie na ułatwieniu popełnienia czynu poprzez dostarczenie podrobionych zaświadczeń, lecz na współuczestnictwie w organizowaniu

procederu
wyłudzenia
pożyczek.
Zeznania
świadka M. W.
– kierownika
oddziału (...) w
W. potwierdzają,
że obaj oskarżeni
tj. H. S. (1)
i Ł. R. byli
nieformalnymi
współpracownikami
(...) oddział w
W.,
pośredniczyli w
pozyskiwaniu
klientów
zainteresowanych
uzyskaniem
pożyczek.
Świadek A. P.,
która pracowała
w (...) oddział
w W. zeznała,
że pośrednik o
imieniu Ł. często
przyjeżdżał
razem z H.
i towarzyszył
klientom przy
wypłacie
pieniędzy z kasy.
Oskarżona K. S.
(1) potwierdziła,
że oskarżony Ł.
R. zawoził ją do
banku i odbierał
pieniądze od
osób, które
zaciągały
pożyczki.
Według niej obaj
oskarżeni dzielili
się pieniędzmi
uzyskanymi w
wyniku
wyłudzenia w
ten sposób
pożyczek. Brak

<p>zatem podstaw do przyjęcia, że rola oskarżonego Ł. R. ograniczała się jedynie do pomocnictwa w wyłudzeniu pożyczek poprzez dostarczanie podrobionych zaświadczeń o zatrudnieniu poszczególnych osób.</p> <p>Wniosek o złagodzenie wymiaru kar jednostkowych oraz kary łącznej pozbawienia wolności nie jest zasadny wobec nieuwzględnienia zarzutu rażącej niewspółmierności kary.</p>				
Lp.	Zarzut w apelacji obrońcy oskarżonego H. S. (1)			
1. 2.	<p>Obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie :</p> <p>a) art. 4 kpk, art. 7 kpk oraz art. 410 kpk poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

oceny materiału dowodowego, niezgodnej ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz zasadami prawidłowego rozumowania, akcentującej - wbrew zasadzie obiektywizmu- okoliczności niekorzystne dla oskarżonego, przy jednoczesnym pominięciu okoliczności dla niego korzystnych, a to przez:

- przyjęcie, iż wina oskarżonego H. S. (1) co do zarzucanych mu czynów nie budzi wątpliwości, podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy w tym wyjaśnienia oskarżonego składane na etapie postępowania przygotowawczego (k.3540) wskazują, iż oskarżony odmówił składania wyjaśnień w pozostałym zakresie ze względu na

obawę, iż zarówno on jak i jego rodzina może mieć problemy z powodu ujawnienia wszystkich okoliczności sprawy, oskarżony bał się składać wyjaśnień w sprawie.

- uznanie za w pełni wiarygodne zeznań świadków, którzy w odrębnych postępowaniach zostali skazani za oszustwa związane z wyłudzeniem środków finansowych podczas gdy prezentowane przez nich treści mogły mieć na celu umniejszenie swojej roli w przestępczym procederze i skierowanie całej odpowiedzialności na osobę oskarżonego H. S., tym samym świadkowie ci uzyskali osobiste korzyści w postaci

	łagodniejszych wyroków;			
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny				
Ocena materiału dowodowego przez sąd I instancji dokonana została z baczeniem na reguły z art. 4, 5, 7 k.p.k., a więc jest bezstronna i nie narusza zasady granic swobodnej oceny dowodów oraz jest zgodna z prawidłowym rozumowaniem, wskazaniami wiedzy, doświadczenia życiowego, zwłaszcza zaś nie zawiera błędów faktycznych i logicznych. Wbrew zarzutom obrońcy ujawnione dowody w postaci wyjaśnień oskarżonego H. S. (1) oraz zeznania świadków M. W., K. G. (2), W. P., S. Ś. (1), M. D.,				

A. P., A. Z., Ł.
U., M. B., W.
K. (2), G. R., G.
L., T. S., M. J.-
potwierdzają w
sposób
jednoznaczny, że
oskarżony H. S.
(1)
współuczestniczył
w
przestępstwach
przypisanych
mu w pkt 1-32.

Ponadto
oskarżony
przyznał się
do wystawienia
poświadczających
nieprawdę
zaświadczeń o
zarobkach dla P.
S. (2), A. O., S.
K., W. K. (2), a
zatem częściowo
przyznał się
do popełnienia
czynów z pkt 14,
31,33,34, a także
przyznał się do
czynów z pkt 1A,
2 A, 3A i 6A,
co do których
śledztwo toczyło
się w odrębnym
postępowaniu
(akt oskarżenia
w sprawie V
K 726/14). W
trakcie ostatnich
wyjaśnień jakie
złożył w toku
śledztwa _____ w
sprawie sygn.
akt V K 383/14
H. S. (1)
stwierdził, że
chce skorzystać
z prawa do

odmowy
składania
wyjaśnień i
odpowiedzi na
pytania oraz
dodał: „Nie chcę
mieć więcej
problemów
życiowych, nie
mogę składać
wyjaśnień”-
k.3539-3540.
Ten fragment
depozycji nie
tłumaczy
przyczyn dla
których
oskarżony nie
chciał złożyć
wyjaśnień, gdyż
nie wiadomo
jakie problemy
życiowe
oskarżony miał
na myśli. Nie
ma zatem racji
skarżący
podnosząc, że
wyjaśnienia
oskarżonego
składane na
etapie
postępowania
przygotowawczego
wskazują na
obawę przed
ujawnieniem
wszystkich
okoliczności tej
sprawy. Treść
depozycji
oskarżonego w
konfrontacji z
zeznaniem w/
w świadków
wskazuje na
przyjętą taktykę
procesową w
celu
zminimalizowania

odpowiedzialności
karnej.

Oskarżony H. S.
(1) nie stawiał
się na żadnej z
rozpraw. Nie był
zatem
zainteresowany
złożeniem
wyjaśnień przed
Sądem i
dobrowolnie
zrezygnował ze
swojego prawa
do uczestnictwa
w procesie.

Z relacji
świadków M. W.,
A. P., Z. Z. i S.
Ś. (2) wynika, że
oskarżony H. S.
(1) i Ł. R. byli
nieformalnymi
współpracownikami
(...) Oddział w
W. oraz (...)
Banku (...) S.A.
w W. ul. (...), a
ich rola polegała
na nakłanianiu
osób, które były
zainteresowane
uzyskaniem
pożyczki lub
kredytu, do tego
aby starali się
o ich uzyskanie
właśnie w tych
bankach.
Ponadto z
zeznań
świadków A. Z.,
Ł. U., M. B., W.
K. (2), G. R., G.
L., T. S., M. J.
i P. D. wynika,
że wspólnie z
K. S. (1) i A.
K. wyszukiwali

osoby zazwyczaj bezrobotne, nadużywające alkoholu, które w zamian za niewielką kwotę pieniędzy zgadzały się na zaciągnięcie pożyczki na własne nazwisko. W tym celu przygotowywano dla nich podrobione zaświadczenia o zatrudnieniu i zarobkach, które wypisywali P. L. i Ł. R., a H. S. (1) dostarczał całą dokumentację do (...) w W., Oddziału (...) S.A. oraz (...) Banku S.A. w W.. Pieniądze pochodzące z pożyczek były od razu przekazywane przez osoby, które je zaciągały- H. S. (1) bądź Ł. R., którzy w niewielkim stopniu dzielili się nimi z pozostałymi osobami zaangażowanymi w przestępczy proceder tj. K. S. (1) i A. K.. Zaciągnięte pożyczki nie były w ogóle spłacane lub regulowano

kilka pierwszych rat aby opóźnić proces windykacyjny i umożliwić dalsze wyłudzenie kolejnych pożyczek. Przy czym rola oskarżonego była wiodąca i polegała na opracowaniu planu działania i zapewnieniu środków służących do realizacji czynów zabronionych wykonanych przez Z. C., a opisanych w pkt 4A i 5A aktu oskarżenia w sprawie sygn.akt V K 726/14. Argumentacja obrońcy jest zatem chybiona, albowiem oskarżony nie był osobą działającą pod presją innych osób, lecz sam kierował przestępczym procederem w zakresie tych dwóch czynów, a jego rola w popełnieniu pozostałych przestępstw jest kluczowa. To jego wymieniają świadkowie zatrudnieni w (...) S.A. Oddział w W. tj. S. Ś.

(1), W. P. i M. B. oraz świadek K. G. (2) i M. W. zatrudnieni w Oddziale (...) w W., jako osobę, która była pośrednikiem i przywoziła wnioski kredytowe, komplet niezbędnych dokumentów oraz przeprowadzała klientów zaciągających zakwestionowane pożyczki.

Nie ma zatem racji skarżący, że oskarżonego H. S. (1) obciążają tylko świadkowie, którzy w odrębnych postępowaniach zostali skazani za oszustwa związane z wyłudzeniem środków finansowych. O ile świadkowie, którzy zacięgnęli pożyczki na swoje nazwisko, mieli interes w pomawianiu H. S. (1), to pozostała grupa świadków zatrudnionych w (...) oraz (...), nie odpowiadała karnie, a zatem nie mieli

powodu do umniejszania swojej roli w przestępczym procederze i skierowaniu całej odpowiedzialności na osobę oskarżonego H. S. (1). Przeciwko wskazanym świadkom nie toczyły się postępowania karne i nie zabiegali w ten sposób o łagodniejsze wyroki. Ponadto większość świadków, którzy zaciągnęli pożyczki na swoje nazwisko i złożyli obciążające H. S. (1) zeznania, na etapie postępowania sądowego była już prawomocnie skazana za wyłudzenia pożyczek tj. A. Z.-k.405, W. K. (2)-k.425, T. S. i G. L.-k. 397-400, Ł. U.-k.403-404, G. R.-k.426, a zatem składając swoje depozycje, nie mieli już interesu procesowego w obciążaniu oskarżonego H. S. (1), gdyż nie

zyskiwali przez to łagodniejszych wyroków w swoich sprawach, tak jak sugeruje obrońca.

Zarzut naruszenia art. 410 k.p.k. także jest chybiony z uwagi na to, że przepis ten nie mógł być in concreto obrażony przez Sąd Rejonowy. Wyrok Sądu pierwszej instancji zapadł w oparciu o pełnię materiału dowodowego zgromadzonego w postępowaniu. Treść zarzutu stawianego przez wnoszącego apelację wskazuje, że podważa on ocenę dowodów dokonaną w sprawie. Tymczasem zarzut naruszenia art. 410 k.p.k. może być zasadny jedynie w przypadku, gdyby sąd opierał się na materiale dowodowym, który nie został ujawniony, bądź

<p>orzekał w oparciu o część ujawnionego materiału dowodowego, a taka sytuacja w tej sprawie nie miała miejsca.</p> <p>Z powyższych względów zarzut wskazany w pkt 1a apelacji obrońcy jest niezasadny.</p>			
<p>Obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 167 kpk w zw. z art. 366 § 1 kpk w zw. z art. 374 § 1 kpk poprzez zaniechanie podjęcia wszystkich czynności w sprawie zmierzających do wyjaśnienia istotnych okoliczności sprawy tj.</p> <p>- zaniechaniu uznania za obowiązkową obecność na rozprawie oskarżonego H. S. (1), a tym samym nie przesłuchaniu go przed Sądem w sytuacji gdy jak wynika z</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

<p>protokołu przesłuchania (k.3540) oskarżony odmówił składania wyjaśnień w pozostałym zakresie, gdyż się bał, iż jego rodzina i on sam mogą mieć z tego powodu problemy,</p>			
<p>Zwiążle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Zarzut jest niezasadny, albowiem z dniem 1 lipca 2015 r., wobec nowej treści art. 374 § 1 k.p.k., obecność oskarżonego na rozprawie głównej przestała być z mocy prawa obowiązkowa, poza wyjątkiem wskazanym w art. 374 § 1a k.p.k., który stanowi, że w sprawach o zbrodnie obecność oskarżonego podczas czynności, o których mowa</p>			

w art. 385 i art. 386, jest obowiązkowa. Wprawdzie w każdej sprawie przewodniczący lub sąd mogą uznać udział oskarżonego w rozprawie głównej za obowiązkowy (art. 374 § 1 k.p.k.), ale dla przyjęcia obligatoryjnej obecności oskarżonego konieczne jest tu wydanie stosownej decyzji procesowej przez przewodniczącego lub sąd w formie zarządzenia przewodniczącego albo postanowienia sądu, przesądzające o obowiązkowym charakterze udziału oskarżonego w rozprawie głównej. Wydanie takiej decyzji powoduje bowiem odejście od zasady, że udział oskarżonego w rozprawie głównej jest jego prawem, a nie obowiązkiem (art. 374 § 1 zd.

pierwsze k.p.k.).
Zobowiązanie oskarżonego do obecności na rozprawie głównej na podstawie decyzji organu procesowego może nastąpić tylko w określonym zakresie, co wymaga wskazania czynności, w których udział oskarżonego jest obowiązkowy. Ponadto, zastosowanie wyjątku od zasady nieobowiązkowego stawiennictwa oskarżonego na rozprawę główną prowadzi do wniosku, że decyzja w tym przedmiocie nie może być dowolna, ale przemawiać za nią powinny szczególne okoliczności konkretnej sprawy (vide postanowienie SN z dnia 9 grudnia 2020r. V KK 469/20).

W ocenie Sądu odwoławczego w niniejszej sprawie sąd rejonowy zasadnie uznał,

iż obecność oskarżonego H. S. (1) na rozprawie nie jest obowiązkowa. Zmiana normy z art. 374 k.p.k. urealnia prawo do obrony oraz stanowi rezygnację z nadmiernie paternalistycznego podejścia do oskarżonego. Co do zasady to wyłącznie sam oskarżony decyduje, czy chce wziąć udział w rozprawie osobiście lub za pośrednictwem obrońcy, czy też rezygnuje z tego prawa.

W toku postępowania sądowego przeprowadzono 15 terminów rozpraw, na których oskarżony H. S. (1) nie stawiał się ani razu, pomimo prawidłowego doręczenia zawiadomienia o każdym terminie rozprawy. Na każdym terminie rozprawy był obecny obrońca oskarżonego, a zatem nie sposób zarzucić,

że Sąd Rejonowy naruszył prawo do obrony oskarżonego H. S. (1), który podjął decyzję o nieuczestniczeniu w żadnej z rozpraw.

Natomiast na pierwszej rozprawie w sprawie o sygn. akt V K 383/14, z której została wyłączona niniejsza sprawa, oskarżony H. S. (1) został doprowadzony z zakładu karnego i skorzystał z prawa do odmowy złożenia wyjaśnień, przyznając się jedynie do popełnienia 4 czynów.

Uznanie przez sąd, że obecność oskarżonego na rozprawie głównej jest obowiązkowa, wymaga wyraźnej, odrębnej decyzji procesowej. Wydanie takiej decyzji powoduje odejście od zasady, że udział oskarżonego w rozprawie głównej jest

jego prawem, a nie obowiązkiem (art. 374 § 1 zd. pierwsze k.p.k.). Za tym stwierdzeniem przemawiają względy gwarancyjne co do korzystania przez oskarżonego z prawa do obrony. Trzeba bowiem pamiętać, że uznanie obecności oskarżonego za obowiązkową, w razie jego nieusprawiedliwionego niestawiennictwa na rozprawie głównej, skutkować może wydaniem zarządzenia o jego natychmiastowym zatrzymaniu i doprowadzeniu (art. 382 k.p.k.), a w dalszej kolejności także zastosowaniem tymczasowego aresztowania (art. 258 § 1 pkt 2 in fine k.p.k.). Wbrew argumentom skarżącego za wydaniem takiej decyzji wobec oskarżonego H. S. (1) nie przemawiały żadne względy, albowiem

oskarżony H. S.
(1) dobrowolnie zrezygnował z uczestnictwa w rozprawach, a zatem nie chciał w tej sprawie złożyć żadnych wyjaśnień, skoro ani razu się nie stawił pomimo doręczenia wezwania za pośrednictwem policji oraz zawiadomień za pośrednictwem poczty, gdzie odebrał korespondencję osobiście (k. 264,370,660,745,836,863,979).

Wskazać także należy, że obrońca oskarżonego H. S. (1) w toku 15 rozpraw ani razu nie wnioskował o uznanie obecności oskarżonego za obowiązkową, przymusowe doprowadzenie oskarżonego H. S. (1) na rozprawę i podjęcie próby jego przesłuchania.

Wbrew argumentom skarżącego decyzja w zakresie uznania obecności

oskarżonego na rozprawie za obowiązkową nie ma charakteru arbitralnego, ale podyktowana musi być potrzebą realizacji celów procesu karnego oraz zagwarantowaniem praw innych stron postępowania. Nie ulega żadnej wątpliwości, że realizacja prawa do obrony wymaga przeprowadzania dowodów oskarżenia bezpośrednio przed sądem. Jeżeli wyjaśnienia jednego ze współoskarżonych stają się podstawą ustaleń faktycznych w zakresie winy innego ze współoskarżonych, to wyjaśnienia takie mają charakter szczególny, nie stanowią bowiem wyłącznie sposobu realizacji prawa do obrony, ale w istocie stają się podstawą formułowania

zarzutu i
oskarżenia innej
osoby o
popelnienie
przestępstwa.
Dowód z
wyjaśnień
jednego ze
współoskarżonych,
mający stanowić
podstawę
przypisania
odpowiedzialności
karnej innej
osobie, musi być
przeprowadzony
w sposób
gwarantujący
temu drugiemu
współoskarżonemu
prawo do
obrony, w
szczególności
zaś z
poszanowania
zasady
bezpośredniości.
Natomiast w
sytuacji, gdy
złożone w
postępowaniu
przygotowawczym
wyjaśnienia
jednego ze
współoskarżonych
nie zawierają
pomówienia w
stosunku do
innego ze
współoskarżonych,
wynikający z
treści art. 374
§ 1 zd. 1 k.p.k.
brak obowiązku
oskarżonego do
udziału w
rozprawie
stanowi
przeszkodę do
uznania

obecności tego oskarżonego za obowiązkową i przeprowadzenia przed sądem dowodu z jego wyjaśnień. W swoich wyjaśnieniach oskarżony H. S. (1) nikogo nie pomawiał i skorzystał z prawa do odmowy złożenia wyjaśnień. Oskarżony nie wyjaśnił powodów takiej decyzji, która należała przecież wyłącznie do jego uprawnień. Natomiast obawy oskarżonego przed złożeniem wyjaśnień mogły wynikać z różnych przyczyn m.in. z uczestniczenia w grupie przestępczej i lęku przed odwetem ze strony innych osób zaangażowanych w przestępny proceder, co nie zmienia oceny, iż brak w tej sprawie było przesłanek do uznania obecności oskarżonego za obowiązkową.

Zarzut obrońcy jest zatem niezasadny.				
3. 4. 5. 6.	<p>Obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie</p> <p>c) art. 424 kpk poprzez sporządzenie uzasadnienia wyroku nie spełniającego wymogów wskazanego przepisu, a tym samym uniemożliwienie oskarżonemu szczegółowe ustalenie, którym dowodom Sąd dał wiarę, którym odmówił wiarygodności jak również co było podstawą podjętej przez Sąd decyzji.</p>	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny				
Zgodnie z przepisem art. 424 § 1 k.p.k. uzasadnienie				

powinno zawierać zwięzłe wskazanie, jakie fakty sąd uznał za udowodnione lub nieudowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych oraz wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku. Wskazanie w uzasadnieniu dowodów, będących podstawą ustaleń faktycznych przez zbiorcze określenie materiału przyjętego do rekonstrukcji stanu sprawy wypełnia więc wymóg powyższego przepisu.

Sformułowanie, zawarte w art. 424 § 1 k.p.k. nakazuje takie sporządzenie pisemnych motywów wyroku, w którym pomiędzy poszczególnymi ich częściami istnieć będzie ścisły związek logiczny. Determinuje to

ocenę
uzasadnienia
wyroku w jego
całości, a
zatem nie
sposób -
weryfikując
poprawność
motywów -
koncentrować
się wyłącznie
na wskazaniu
podstaw
kolejnych
ustaleń
faktycznych, w
oderwaniu od
rozważań na
temat
wiarygodności
konkretnych
dowodów.

Przedmiotem
kontroli
odwoławczej jest
wyrok, a nie
samo
uzasadnienie,
ewentualne
nieprawidłowości
w jego
sporządzeniu nie
oznaczają
nieprawidłowości
wyroku, to
materiał
dowodowy
zgromadzony w
sprawie,
stanowiący
podstawę
dowodową
wyroku,
powinien
decydować o
trafności
zawartych w nim
rozstrzygnięć, a
nie sam

dokument w postaci uzasadnienia.

W ocenie Sądu Okręgowego po lekturze uzasadnienia stwierdzić należy, że odpowiada ono kryterium zwięzłości określonej w art. 424 § 1 k.p.k., tak co do wskazania, jakie fakty sąd a quo uznał za udowodnione lub nieudowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych, jak i co do wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku. Nie jest to bynajmniej uzasadnienie bezrefleksyjne, jak utrzymuje to skarżący, bowiem obejmuje ono w zasadzie wszystkie istotne dla rozstrzygnięcia kwestie i wyjaśnia powody, dla których takie, a nie inne rozstrzygnięcie zostało wydane.

Widoczny jest wysiłek intelektualny, związany z obszernością przeprowadzonego w sprawie postępowania dowodowego. Niekwestionowana jest również przejrzystość wyłożenia poszczególnych kwestii, które są czytelne zarówno dla stron, jak i też stanowią dobry punkt odniesienia dla przeprowadzenia prawidłowej kontroli odwoławczej zaskarżonego wyroku. Nie ma zatem racji skarżący, że uzasadnienie wyroku nie spełnia wymogów przepisu z art. 424 kpk, a tym samym wbrew zarzutom umożliwia oskarżonemu szczegółowe ustalenie, którym dowodom Sąd dał wiarę, którym odmówił wiarygodności, jak również co było podstawą podjętej przez sąd decyzji.

Zarzut jest więc niezasadny.			
<p>Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku i mających wpływ na jego treść, a mianowicie : przyjęcie przez Sąd, iż oskarżony dopuścił się wszystkich zarzuconych mu czynów,</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
<p>Ocena materiału dowodowego przez sąd I instancji dokonana została z baczeniem na reguły z art. 4, 5, 7 k.p.k., a więc jest bezstronna i nie narusza zasady granic swobodnej oceny dowodów oraz jest zgodna z prawidłowym rozumowaniem, wskazaniami wiedzy, doświadczenia</p>			

życiowego,
zwłaszcza zaś nie
zawiera błędów
faktycznych i
logicznych.
Wbrew
zarzutom
obrońcy
ujawnione
dowody w
postaci zeznań
świadków M. W.,
K. G. (2), W. P.,
S. Ś. (1), M. B.,
G. R., W. K. (2),
Ł. U., G. L., T. S.,
potwierdzają w
sposób
jednoznaczny, że
oskarżony H. S.
(1)
współuczestniczył
w przypisanych
przestępstwach
(z pkt 1-32),
a jego rola
nie ograniczała
się jedynie do
pomocnictwa
poprzez
dostarczenie
wypełnionych
przez siebie
i podpisanych
zaświadczeń o
zatrudnieniu w
firmie (...), które
zostały
przedłożone w
bankach i
stanowiły
podstawę
udzielenia
poszczególnych
pożyczek dla P.
S. (2), A. O.,
G. S. (czynny
z pkt 33-35).
Oskarżony
przyznał się

do popełnienia czynów z pkt 1A, 2 A, 3A i 6 A, a zatem do wyłudzenia 4 pożyczek na swoje nazwisko. Natomiast w przypadku przestępstw z pkt 4A i 5 A dowodem jednoznacznie obciążającym oskarżonego są wiarygodne zeznania świadków T. S., Z. C. i M. J..

Kontrola instancyjna zaskarżonego wyroku potwierdza, że Sąd I instancji w sposób prawidłowy ustalił stan faktyczny w niniejszej sprawie, zaś zgromadzone dowody ocenił zgodnie ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego.

Treść apelacji wskazuje, że błąd w ustaleniach faktycznych stanowi de facto konsekwencję wyżej zarzuconej sądowi obrazy przepisów

postępowania,
tj. art. 7 k.p.k., a
ponieważ zarzut
ten okazał się
niezasadny, to
będący jego
skutkiem
podniesiony
zarzut błędu
w ustaleniach
faktycznych
również nie mógł
być zasadny.
Nie powtarzając
wszystkich
argumentów
sądu meriti (w
pełni
podzielonych
przez sąd drugiej
instancji),
bowiem nie
temu służy
uzasadnienie
sądu
odwoławczego,
podkreślić
należy, iż w
niniejszej
sprawie,
odnośnie
czynów
zarzucanych
oskarżonemu H.
S. (1),
zasadniczymi
dowodami
wskazującymi na
jego sprawstwo
były uznane
za wiarygodne
zeznania
wskazanych
wyżej świadków.

Zarzut błędu
w ustaleniach
faktycznych
przyjętych za
podstawę

<p>orzeczenia okazał się niezasadny.</p>			
<p>Rażącą niewspółmierność kary wyrażającą się w wymiarzeniu oskarżonemu H. S. (1) kary łącznej w wymiarze 6 lat pozbawienia wolności oraz grzywny w wysokości 800 stawek po 100 zł każda w sytuacji gdy jak wskazuje oskarżony ma on na utrzymaniu rodzinę a nadto nie posiada tak dużych środków finansowych aby był w stanie uiścić zasądzoną grzywnę;</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do kwestionowania wymiaru jednostkowych kar oraz kary</p>			

łącznie 6 lat
pozbawienia
wolności i kary
grzywny 800
stawek
dziennych po
100 zł,
orzeczonej
wobec H. S.
(1) za przypisane
przestępstwa,
która nie jest
rażąco
niewspółmiernie
surowa. Byłaby
taka dopiero
wówczas gdyby
w odczuciu
społecznym była
karą
niesprawiedliwą,
a takiej oceny
nie sposób
wyprowadzić w
realiach
niniejszej
sprawy. W
odniesieniu do
przypisanych
czynów nie
można
zapominać, że
przestępstwa te
nie miały
charakteru
incydentalnego
zdarzenia, lecz
wielu
powtarzających
się na
przestrzeni od
marca 2009r. do
września 2009r.,
a zatem w
ciągu 6 miesięcy
zachowań, które
były
przemyślane,
realizowane z
premedytacją i

według
ustalonego
planu. Kara
ta uwzględnia
zatem znaczny
stopień winy
i społecznej
szkodliwości
czynów, który
jest znaczny
z uwagi na
rozmiar
wyrządzonej
szkody
stanowiącej
łącznie kwotę
978.710,53 zł.
Wymierzenie tej
kary
poprzedzone
zostało, ze
strony Sądu
pierwszej
instancji,
właściwą oceną i
uwzględnieniem
wszystkich
okoliczności
mających wpływ
na jej
intensywność.
Przekonuje o
tym
argumentacja
przytoczona - na
ten temat -
w uzasadnieniu
zaskarżonego
orzeczenia, którą
należało uznać
za trafną. Stąd
też Sąd
Okręgowy w
zupełności
podziela
rozważania Sądu
meriti, że kary
jednostkowe
orzeczone za
poszczególne

ciągi
przestępstw
uwzględniają
wszystkie
dyrektywy
wymiaru kary
wskazane w art.
53 k.k. , są
zatem karami
adekwatnymi i
sprawiedliwymi,
czyli karami,
które bilansują
okoliczności
obciążające,
takie jak
wielokrotna
karalność
(osiem wyroków
skazujących) za
przestępstwa
różnego rodzaju
w tym także
przeciwko
mieniu, znaczny
stopień
społecznej
szkodliwości
czynów, przy
braku
okoliczności
łagodzących.
Suma zatem
tych wszystkich
okoliczności, a
także bacząc na
stopień
demoralizacji
oskarżonego
oraz uprzednią
jego karalność
słusznie
doprowadziła
Sąd Rejonowy
do uznania, iż
kary
jednostkowe
wymierzone
zaskarżonym
wyrokiem są

karami
zasłużonymi,
stanowiącą
prawidłową
reakcję prawno-
karną za
popelnione
przez niego
przestępstwa.

Nie ma racji
obrońca
podnosząc, że
sąd I instancji
podczas
ustalania
wymiaru kary
skupił się
wyłącznie na
okolicznościach
przemawiających
na niekorzyść
oskarżonego, a
pomiął
okoliczności
łagodzące takie
jak np. sytuacja
osobista i
rodzinna
oskarżonego. W
ocenie Sądu
Okręgowego
okoliczności
podniesione
przez obrońcę, a
zatem
posiadanie
rodziny na
utrzymaniu, nie
stanowią
okoliczności
łagodzących.
Trudno uznać,
że postawa
oskarżonego
zasługuje na
szczególne
potraktowanie,
skoro oskarżony
przyznał się

tylko do
niewielkiej
części
popelnionych
występków.
Wbrew
argumentom
skarżącego Sąd
okręgowy także
nie dostrzega
żadnych
okoliczności
łagodzących,
które nie zostały
przez sąd I
instancji
uwzględnione.
Natomiast w
świetle
dotychczasowej
wielokrotnej
karalności brak
jest podstaw
do przyjęcia
pozytywnej
prognozy
kryminologicznej.
Z wywiadu
środowiskowego
(k.1272-1274)
wynika, że
oskarżony do
sierpnia 2020r.
mieszkał z żoną i
dwoma
dorosłymi
synami w
przeciętnych
warunkach
bytowych. W
sierpniu 2020r.
wyjechał poza
granice Polski w
celach
zarobkowych,
ale żona
odmówiła
podania gdzie
obecnie
przebywa

oskarżony.
Oskarżony ma na utrzymaniu tylko żonę, która jest osobą bezrobotną i ze względu na chorobę kręgosłupa zrezygnowała z pracy. Synowie oskarżonego są dorosłymi mężczyznami, jeden przebywa na leczeniu odwykowym, a drugi pracuje jako magazynier. Oskarżony od marca 2017r. do lipca 2020r. był zatrudniony w firmie transportowej jako kierowca międzynarodowy. Zwolnił się z tej pracy ze względu na „kłopoty prawne ” i wyjechał za granicę ze względu na grożącą mu wieloletnią karę pozbawienia wolności oraz w celach zarobkowych. Pracuje jako pracownik budowlany i przesyła miesięcznie 3000 zł na utrzymanie rodziny. Według opinii kuratora w ostatnich

latach oskarżony
deklarował
przestrzeganie
porządku
prawnego i
prowadził
ustabilizowany
tryb życia.

Należy wskazać,
iż o rażącej
niewspółmierności
kary można
mówić wtedy,
gdy kara
jakkolwiek
mieści się w
granicach
ustawowego
zagrożenia, to
jednak nie
uwzględnia w
sposób właściwy
zarówno
okoliczności
popelnienia
przestępstwa,
jak i osobowości
sprawcy –
innymi słowy,
gdy jest w
odczuciu
społecznym karą
niesprawiedliwą
(vide: wyrok
Sądu
Najwyższego z
11 kwietnia 1985
roku, V KRN
178/85, OSNKW
1985/7-8/60). Z
sytuacją rażącej
niewspółmierności
kary mamy do
czynienia także
wtedy, gdy
rozmiar represji
w
rozpoznawanej
sprawie jest w

sposób
oczywisty
nieproporcjonalny
w stosunku
do dolegliwości
wymierzanych
podobnym
sprawcom w
podobnych
sprawach. Przy
czym nie chodzi
o każdą
ewentualną
różnicę co do
wymiaru kary,
ale o różnicę
ocen tak
zasadniczej
natury, iż karę
dotychczas
wymierzoną
nazwać można
byłoby – również
w potocznym
znaczeniu tego
słowa – „rażąco”
niewspółmierną,
to jest
niewspółmierną
w stopniu nie
dającym się
wręcz
zaakceptować
(vide: wyrok
Sądu
Najwyższego z
2 lutego 1995
r., II KRN
198/94, OSPriP
1995/6/18).

W ocenie Sądu
Okręgowego -
czego dowodzi
lektura
zaskarżonego
wyroku -
wymierzona
oskarżonemu H.
S. (1) kara

łącznie 6 lat
pozbawienia
wolności
wymierzona na
zasadzie
absorpcji oraz
kara łączna
grzywny 800
stawek
dziennych po
100 zł, nie
spełnia opisanej
wyżej przesłanki
wystąpienia
owej rażącej
niewspółmierności
kary. Lektura
fragmentu
uzasadnienia
odnoszącego się
do wymiaru
kary orzeczonej
wobec
oskarżonego
prowadzi do
konstatacji, że
Sąd Rejonowy
ferując
rozstrzygnięcie o
karze
wymierzonej
oskarżonemu
kierował się
dyrektywami
wypływającymi z
art. 53 § 1 i 2 kk,
miał na uwadze
wszystkie
okoliczności
istotne dla
wymiaru kary
i nadał im
właściwą rangę.
Uwzględnił
szkodliwość
społeczną
czynów
popelnionych
przez
oskarżonego

wspólnie i w porozumieniu z innymi sprawcami oraz działanie w warunkach 4 ciągów przestępstw oraz w warunkach recydywy.

Jednocześnie Sąd Rejonowy nie stracił z pola widzenia uprzedniej wielokrotnej karalności oskarżonego w tym za przestępstwa o znacznej społecznej szkodliwości m.in. za czyny z art. 286 § 1 kk, art. 13 § 1 kk w zw. z art. 282 kk w zb. z art. 189 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk (k.1225-1226).

Oceniając stopień społecznej szkodliwości 4 ciągów aż 41 przestępstw popełnionych przez oskarżonego Sąd Rejonowy słusznie uwzględnił zamiar, motyw, którymi kierował się sprawca, rodzaj zaatakowanego

dobra, sposób
jego działania.
Nie sposób nie
zauważyć
również, iż H. S.
(1) jest sprawcą
zdemoralizowanym,
który pomimo
prawomocnego
skazania na
karę aż 3
lat pozbawienia
wolności
wyrokiem Sądu
Rejonowego w
Suwałkach z
dnia
06.12.2007r.
sygn. akt II K
476/07,
powrócił na
drogę
przestępstwa.
Stopień winy
oskarżonego
potęguje także
fakt, iż
przestępnych
zachowań
dopuścił się
w warunkach
recydywy, a
z popełniania
przestępstw
uczynił sobie
stałe źródło
dochodu.
Wreszcie
zwrócić trzeba
uwagę na jeszcze
jedną kwestię,
która miała
znaczny wpływ
na orzeczoną
wobec
oskarżonego
karę. Wśród
okoliczności
wpływających na
wymiar kary

należało
uwzględnić
także negatywną
prognozę
kryminologiczną,
co już samo w
sobie
nakazywało
wymierzyć H. S.
(1) karę znacznie
powyższej dolnej
granicy
ustawowego
zagrożenia.

Zdaniem Sądu
Okręgowego
takie
okoliczności jak
wysoki stopień
społecznej
szkodliwości
czynów
popęlnionych
przez
oskarżonego
oraz znaczny
stopień winy
sprawiają, że
oskarżony nie
mógł zostać
potraktowany
łagodnie poprzez
wymierzenie
kary w
łagodniejszym
wymiarze. Brak
jest także
podstaw do
przyjęcia
pozytywnej
prognozy
kryminologicznej
i wymierzenie
łagodniejszej
kary, gdyż nie
jest to
wystarczające
dla osiągnięcia
wobec sprawcy

<p>celów kary, w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. Okoliczności na jakie powołuje się obrońca, a zatem prowadzenie ustabilizowanego życia rodzinnego oraz zawodowego czy problemy finansowe, w żaden sposób nie niwelują wcześniejszej przestępczej działalności, ani nie stanowią przeciwwagi dla ciężaru popełnionego ciągu przestępstw. W ocenie Sądu Odwoławczego kara 6 lat pozbawienia wolności oraz grzywna 800 stawek dziennych po 100 zł jest współmierna tak do stopnia jego zawinienia, jak i okoliczności sprawy.</p>			
<p>Odnosząc się do pkt 25 wyroku tj. orzeczenia w przedmiocie zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

<p>świadczonej oskarżonemu H. S. (1) z urzędu, orzeczeniu temu obrońca zarzuca naruszenie art. 29 ust 1 ustawy prawo o adwokaturze w zw. z § 2 ust 3 w zw. z § 14 ust 2 pkt 3 w zw. z § 16 i z § 19 pkt 1) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu poprzez błędne orzeczenie w zakresie wysokości kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.</p>			
<p>Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Rację ma obrońca, że</p>			

Sąd Rejonowy
wydając
rozstrzygnięcie
w zakresie
kosztów
nieopłaconej
pomocy prawnej
udzielonej
oskarżonemu H.
S. (1) przez
obrońcę
wyznaczonego z
urzędu, błędnie
określił
wysokość stawki
należnej
obrońcy za
obronę przed
Sądem I
instancji.
Obrońca
oskarżonego
reprezentował
oskarżonego na
terminie
rozprawy w
dniu 19 sierpnia
2015r. w sprawie
o sygn. akt V
K 383/14 z
której wyłączono
do odrębnego
rozpoznania
niniejszą
sprawę, która
toczyła się pod
nową sygn. akt
V K 697/15,
ale tego jednego
terminu Sąd
Rejonowy nie
uwzględnił. W
toku niniejszego
postępowania
odbyło się 15
terminów
rozpraw, ale
należy doliczyć
jeszcze jeden
termin, który

odbył się w sprawie V K 383/14, a zatem minimalna kwota wynagrodzenia za obronę z urzędu wynosi 2 479,68 zł łącznie ze stawką 0,23 % VAT. Tymczasem Sąd Rejonowy zasądził na rzecz adw. R. K. kwotę 1859,76 zł, co wynika z nieuwzględnienia pełnej liczby 16 terminów rozpraw w tej sprawie.

Rację ma również obrońca, że Sąd Rejonowy nie uwzględnił nakładu pracy adwokata, w szczególności czasu poświęconego na przygotowanie do prowadzenia sprawy, która jest bardzo obszerna (łącznie liczy 67 tomów), a także stopnia zawilosci sprawy. W ocenie Sądu Okręgowego powyższe okoliczności przemawiają za ustaleniem

<p>opłaty w wysokości maksymalnej tj. nieprzekraczającej 150 % opłaty określonej w Rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 03.10.2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. z 2019r. poz.18).</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>-O uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi rejonowemu do ponownego rozpoznania;</p> <p>- w zakresie wysokości kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu H. S. (1) z urzędu wnoszę o zasądzenie na rzecz adw. R. K. kwoty 3024 zł + 23 % VAT jako 150 % stawki minimalnej</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

<p>(stawka minimalna obliczona zgodnie z treścią rozporządzenia wynosi 2016zł + 23% VAT, w tym 1 rozprawa z udziałem obrońcy w sprawie V K 383/14 – 420 zł + 23 % VAT , 15 rozpraw z udziałem obrońcy w sprawie V K 697/15 – tj. 420 zł + 23% VAT i 14 razy 20 % z 420 zł + 23 % VAT tj. 420 zł + 23% VAT do czego należy dodać 1176 zł + 23% VAT) z uwagi na obszerność akt sprawy , konieczność zapoznania się z ich treścią i spotkania obrońcy z oskarżonym w zakładzie karnym, w którym oskarżony odbywał karę pozbawienia wolności.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo</p>			

zasadny albo niezasadny.		
<p>Brak podstaw do uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania, gdyż nie jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości, jak również nie zaistniała żadna z przesłanek wymienionych w art. 439 § 1 kpk, art. 454 kpk oraz art. 440 kpk.</p> <p>Wniosek o podwyższenie wynagrodzenia obrońcy z urzędu oskarżonego H. K. do kwoty wynagrodzenia w wysokości 150 % stawki minimalnej jest zdaniem Sądu Okręgowego zasadny.</p> <p>Wskazać należy, że obrońca uczestniczył w 16 terminach rozprawy głównej, a zatem wynagrodzenie w stawce minimalnej wynosi 420 zł za pierwszy termin</p>		

rozprawy w sprawie sygn. akt V K 383/14 , pierwszy termin rozprawy w sprawie sygn. akt V K 697/15 oraz 14 terminów x 20% kwoty 420 zł tj. 84 zł, a zatem suma to 2016 zł + 23 % VAT = 2479,68 złotych. Wynagrodzenie przyznane przez Sąd Rejonowy jest zatem zaniżone, skoro nie odpowiada wysokości stawki minimalnej. Na uwzględnienie zasługuje wniosek o podwyższenie opłaty do 150 % stawki minimalnej. Wskazać należy, że powszechny w orzecznictwie jest pogląd, że jeżeli nakład pracy obrońcy jest zdecydowanie ponadprzeciętny, to wynagrodzenie powinno odpowiadać wysokości wyższej niż stawka minimalna (por. postanowienie SN z dnia 28 lipca 2016 r.,

IV KZ 37/16,
LEX nr 2076411;
wyrok SA w
Krakowie z dnia
31 stycznia 2013
r., II AKa
252/12, LEX
nr 1286550;
postanowienie
NSA z dnia
17 października
2012 r., II FZ
878/12, LEX nr
1244413).

W ocenie Sądu
Okręgowego
skala aktywności
obrońcy i nakład
pracy w
szczególności
czasu
poświęconego
na
przygotowanie
się do
prowadzenia
sprawy liczącej
łącznie 67
tomów akt oraz
liczba
stawiennictw w
sądzie (16
terminów), jest
na
ponadprzeciętnym
poziomie, a
zatem istnieją
przesłanki do
zasądzenia w
sprawie
wynagrodzenia
wyższego od
stawek
minimalnych.

Określając
opłatę za
czynności
adwokata z

tytułu
zastępstwa
prawnego z
urzędu, sąd
wziął pod uwagę
niezbędny
nakład pracy,
a także stan
sprawy i wkład
pracy adwokata
w przyczynienie
się do jej
wyjaśnienia i
rozstrzygnięcia.
Określając
opłatę za
czynności
adwokata z
tytułu
zastępstwa
prawnego z
urzędu, sąd
okręgowy wziął
pod uwagę
niezbędny
nakład pracy,
obszerność
materiału
dowodowego i
stopień
zawilości, a także
wkład pracy
adwokata w
przyczynienie się
do jej
wyjaśnienia i
rozstrzygnięcia.
Wszystkie
wymienione
kryteria mają
charakter
ocenny, a
ustalenie
wysokości
wynagrodzenia
za prowadzenie
sprawy z urzędu
następuje w
drodze
swobodnej

<p>decyzji organu procesowego.</p> <p>W ocenie Sądu Okręgowego niniejsza sprawa jest obszerna i skomplikowana merytorycznie, a nadkład pracy obrońcy jest ponadprzeciętny, dlatego wynagrodzenie powinno odpowiadać wysokości stawki podwyższonej.</p>		
<p>4.</p> <p>OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>1.</p>		
<p>Związłe o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>5.</p> <p>ZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		
<p>0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		

0.11.	Przedmiot utrzymania w mocy	
0.1.wyrok utrzymany w mocy w zakresie winy i kar orzeczonych wobec obu oskarżonych;		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
<p>Wobec niezasadności zarzutów podniesionych w obu apelacjach, za wyjątkiem zarzutu dotyczącego wysokości wynagrodzenia obrońcy z urzędu, wnioski odwoławcze o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania okazały się niezasadne. Jednocześnie nie stwierdzono okoliczności, które Sąd Okręgowy miałby obowiązek wziąć pod uwagę z</p>		

<p>urzędu. Wyrok w zakresie winy i kar wymierzonych obu oskarżonym należało zatem utrzymać w mocy.</p>		
<p>0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>0.0.11.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>0.0.1zmiana dotyczy tylko pkt 25 wyroku w zakresie wysokości wynagrodzenia dla adw. R. K. za udzielenie pomocy prawnej z urzędu oskarżonemu H. S. (1) w postępowaniu przed Sądem I instancji;</p>		
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>		
<p>Podwyższenie wysokości wynagrodzenia należnego obrońcy z urzędu oskarżonego H. S. (1) w postępowaniu</p>		

<p>przed Sądem Rejonowym wynika z błędnego obliczenia ilości terminów rozpraw w których uczestniczył obrońca z urzędu, a co za tym idzie zaniżenia wysokości należnego wynagrodzenia oraz nieuwzględnienia w należyтым stopniu nakładu pracy obrońcy.</p>			
<p>0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>			
<p>0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</p>			
<p>1.1.</p>		<p># art. 439 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>			
<p>2.1.</p>	<p>Konieczność przeprowadzenia na nowo</p>	<p># art. 437 § 2 k.p.k.</p>	

	przewodu całości	w	
Zwiążle powodach uchylenia	o		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiążle powodach uchylenia umorzenia wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	o i ze		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiążle powodach uchylenia	o		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
3 i 4	o wynagrodzeniu obrońcy z urzędu za udzielenie pomocy prawnej oskarżonym z urzędu w drugiej instancji orzeczono na podstawie § 17 ust. 4 w zw. z § 20 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu. Sąd Okręgowy przyznał obrońcy wynagrodzenie za dwa terminy rozprawy odwoławczej.	

	<p>Wobec braku danych o aktualnych źródłach dochodu obu oskarżonych oraz posiadaniu rodziny na utrzymaniu Sąd na podstawie art. 624 § 1 kpk, zwolnił oskarżonych od kosztów sądowych w sprawie uznając, że ich uiszczenie przekracza możliwości majątkowe oskarżonych.</p>	
7. PODPIS		
SSO Anna Zawadka SSO Jacek Matusik SSO Remigiusz Pawłowski		